A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2008. április 17.*

A C-404/06. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesgerichtshof (Németország) a Bírósághoz 2006. szeptember 28-án érkezett 2006. augusztus 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Quelle AG**

és

a **Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök (előadó), A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič és E. Levits bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. október 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Quelle AG képviseletében A. Piekenbrock Rechtsanwalt,

– a Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände képviseletében P. Wassermann és J. Kummer Rechtsanwälte,

– a német kormány képviseletében M. Lumma és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében N. Díaz Abad, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében A. Aresu és B. Schima, valamint I. Kaufmann-Bühler, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2007. november 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 171., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 223. o., a továbbiakban: irányelv) 3. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a csomagküldő kereskedelemmel foglalkozó vállalkozást üzemeltető Quelle AG (a továbbiakban: Quelle) és az e vállalkozás egyik vevője, Brüning által felhatalmazott, elismert fogyasztói szövetség, a Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände (a továbbiakban: Bundesverband) közötti jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 Az irányelvet az EK 95. cikk alapján fogadták el. Első preambulumbekezdése emlékeztet arra, hogy az EK 153. cikk (1) és (3) bekezdésének megfelelően az Európai Közösségnek a Szerződés 95. cikke alapján elfogadott intézkedések foganatosításán keresztül hozzá kell járulnia a fogyasztóvédelem magas szintjének eléréséhez.

4 Az irányelv „A fogyasztó jogai” című 3. cikke előírja:

„(1) Az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért.

(2) A szerződésnek való megfelelés hibája esetén a fogyasztó jogosult akár a (3) bekezdésnek megfelelően a fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának kijavítás vagy kicserélés formájában történő térítésmentes helyreállítására, akár az (5) és (6) bekezdésnek megfelelően kérheti a vételár megfelelő leszállítását, vagy az adott fogyasztási cikk vonatkozásában elállhat a szerződéstől.

(3) A fogyasztó az eladótól először a fogyasztási cikk térítésmentes kijavítását vagy kicserélését követelheti, kivéve, ha ez lehetetlen vagy aránytalan.

Az orvoslást aránytalannak kell tekinteni, ha az az eladónak más orvoslási módszerrel összehasonlítva ésszerűtlen költséget okoz […].

A kijavítást vagy kicserélést ésszerű határidőn belül, a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül kell elvégezni, figyelembe véve a fogyasztási cikk természetét és a fogyasztó által megkívánt célját.

(4) A (2) és (3) bekezdésben említett »térítésmentesség« fogalma magában foglalja a fogyasztási cikk szerződésszerű állapota helyreállításának szükséges költségeit, különösen a postaköltséget, a munkadíjat és az anyagköltséget.

(5) A fogyasztó a vételár megfelelő csökkentését kérheti, vagy elállhat a szerződéstől, ha

– nem jogosult sem a fogyasztási cikk kijavítására, sem a kicserélésére,

vagy

– az eladó a hibát ésszerű határidőn belül nem orvosolta,

vagy

– az eladó a hibát nem a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül orvosolta.

[…]”

5 Az irányelv tizenötödik prembulumbekezdése szerint „a tagállamok előírhatják, hogy a fogyasztó számára visszafizetendő összeg csökkenthető arra figyelemmel, hogy a fogyasztó az átvétel óta a fogyasztási cikket használta; […] a szerződés felbontásának részletes szabályait a nemzeti jogok írhatják elő”.

6 Az irányelv „Határidők” című 5. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében:

„Az eladó a 3. cikk szerint akkor felel, ha a megfelelés hibája a fogyasztási cikk átadásától számított két éven belül megnyilvánul.”

7 Az irányelv „Nemzeti jog és minimális védelem” című 8. cikke (2) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A fogyasztók magasabb szintű védelme érdekében a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen a Szerződéssel összeegyeztethető szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak, vagy tarthatnak hatályban.”

A nemzeti szabályozás

8 A német polgári törvénykönyvnek (Bürgerliches Gesetzbuch, a továbbiakban: BGB) az irányelv német jogba való átültetése érdekében elfogadott rendelkezései között szerepel többek között e törvénykönyv 439. és 346. §-a.

9 A BGB „Pótlólagos teljesítés” című 439. §-ának (4) bekezdése kimondja:

[…]

„Amennyiben az eladó pótlólagos teljesítés céljából hibátlan dolgot szállít, a vevőtől követelheti a hibás dolog visszaadását a 346–348. §-a szerint.”

10 A BGB „A szerződéstől való elállás hatásai” című 346. §-a (1)–(3) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Ha valamely szerződő fél a szerződésben fenntartotta az elállás jogát, vagy az elállás joga jogszabály alapján illeti meg, a szerződéstől való elállás esetén vissza kell adni a dolgot, és ki kell szolgáltatni a ténylegesen igénybe vett hasznokat.

(2) A visszaszolgáltatás vagy a helyreállítás helyett az adós az ellenérték megtérítésére köteles, ha:

1) a visszaszolgáltatást vagy a helyreállítást a szerzés jellege kizárja;

2) a megszerzett dolog elhasználódott, elidegenítették, megterhelték, feldolgozták vagy átalakították,

3) a megszerzett dolog elromlott vagy eltűnt; nem vehető azonban figyelembe a rendeltetésszerű használatból eredő elhasználódás.

Amennyiben a szerződés ellenszolgáltatás nyújtását írja elő, az ellenérték összegének kiszámításakor azt kell alapul venni; amennyiben valamely kölcsönből származó előny ellenértékét kell megtéríteni, bizonyítható, hogy az előny értéke alacsonyabb volt.

(3) Kizárt az ellenérték megtérítésének kötelezettsége:

1) ha az elállásra okot adó hiba kizárólag a dolog feldolgozása vagy átalakítása során merült fel,

2) ha a hitelező felelős a dolog elromlásáért vagy eltűnéséért, illetve ha nála is bekövetkezett volna a kár,

3) ha jogszabályban meghatározott elállási jog esetén a dolog elromlása vagy eltűnése a jogosultnál következett be, jóllehet az utóbbi a saját ügyei intézésére jellemző gondossággal járt el.

A fennmaradó jogalap nélküli gazdagodást ki kell adni."

11 A BGB „Hasznok" című 100. §-a szerint:

„A haszon valamely dolog vagy jog gyümölcse, valamint valamely dolog vagy jog használatából eredő előny."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

12 2002 augusztusában a Quelle „tűzhelyberendezést" szállított Silke Brüning számára, saját használatra. 2004 elején az utóbbi megállapította, hogy hibás a berendezés. Mivel nem lehetett megjavítani, S. Brüning visszaküldte a készüléket a Quellének, amely új készülékre cserélte azt. E társaság azonban 69,97 euró összegű ellenérték megfizetését követelte S. Brüningtől az eredetileg szállított berendezés használatáért.

13 Az S. Brüning felhatalmazottjaként eljáró Bundesverband követelte az említett összeg utóbbi számára történő visszafizetését. Kérte ezenkívül, hogy kötelezze a bíróság a

Quellét annak abbahagyására, hogy az adásvételi szerződés alapján a hibás fogyasztási cikk (a továbbiakban: hibás fogyasztási cikk) kicserélése esetén felszámítja az érintett fogyasztási cikk használatának ellenértékét.

14 Az elsőfokú bíróság helyt adott a visszatérítésre irányuló kérelemnek, és elutasította a hibás fogyasztási cikk használatáért való díj Quelle általi felszámításának abbahagyására irányuló kérelmet. A bíróság elutasította a Quelle és a Bundesverband által ezen ítélet ellen benyújtott fellebbezéseket. A Bundesgerichtshof felülvizsgálati eljárás keretében megállapította, hogy a BGB 346. §-a (1) bekezdésével és (2) bekezdése 1. pontjával összefüggésben értelmezett 439. §-a (4) bekezdésének rendelkezéseiből következik, hogy az eladó a hibás fogyasztási cikk cseréje esetén követelheti a vevőtől az e fogyasztási cikknek az új fogyasztási cikkre való cseréjéig való használatából származó előny ellenértékének megfizetését.

15 A Bundesgerichtshof, miközben fenntartással kezeli az ily módon egyoldalúan a vevőre hárított terhet, megállapítja, hogy álláspontja szerint a nemzeti szabályozás nem helyesbíthető értelmezés útján. Az olyan értelmezés ugyanis, amely szerint az eladó nem kérheti a vevőtől a kicserélt fogyasztási cikk használata ellenértékének megfizetését, sértené a BGB vonatkozó rendelkezéseit, valamint a jogalkotó egyértelműen kifejezett akaratát, és tilos az alaptörvény (Grundgesetz) 20. §-ának (3) bekezdése értelmében, amely szerint a bíróságokra kötelezőek a jog és a törvény rendelkezései.

16 Mivel azonban a Bundesgerichtshofnak kételye merült fel a BGB rendelkezéseinek a közösségi joggal való összhangját illetően, az eljárást felfüggesztette, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a […] irányelv 3. cikkének (2) bekezdését (3) bekezdésének első mondatával és (4) bekezdésével, vagy 3. cikke (3) bekezdésének harmadik

mondatával összefüggésben, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely kimondja, hogy az eladó a fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának kicserélés formájában történő helyreállítása esetén ellenérték megfizetését követelheti a fogyasztótól az eredetileg szállított, hibás fogyasztási cikk használatáért?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

17 E kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az irányelv 3. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi, hogy az eladó, aki hibás fogyasztási cikket értékesített, a hibás fogyasztási cikknek az új fogyasztási cikkre való cseréjéig történő használatáért ellenérték megtérítését követelje a fogyasztótól.

Az elfogadhatóságról

18 A tárgyalás során a Quelle azt állította, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés nem elfogadható, mivel a kérdést előterjesztő bíróság jelezte, hogy az irányelvet átültető nemzeti rendelkezéseket kizárólag egyféleképpen lehet értelmezni, és a német alkotmányjog tiltja számára a *contra legem* értelmezést. Amennyiben a Bíróság az irányelv 3. cikkét eltérően értelmezné, az említett bíróság tehát nem vehetné figyelembe a Bíróság válaszát.

19 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EK 234. cikk szerinti eljárás keretében, amely a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul,

kizárólag az ügyben eljáró és a határozathozatalra hivatott nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik annak megítélése, hogy – tekintettel az ügy különleges jellemzőire – ítélete meghozatalához szükségesnek tartja-e az előzetes döntéshozatalt, és relevánsak-e a Bíróságnak feltett kérdései. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések a közösségi jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (lásd különösen a C-419/04. sz. Conseil général de la Vienne ügyben 2006. június 22-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5645. o.] 19. pontját és a C-119/05. sz. Lucchini-ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-6199. o.).

20 Csak akkor utasítható el a nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről való határozathozatal, ha a közösségi jog kért értelmezése nyilvánvalóan nem áll semmilyen kapcsolatban az alapjogvita valóságával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus természetű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azon ténybeli és jogi elemek, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a feltett kérdésekre hasznos módon válaszolhasson (lásd különösen a fent hivatkozott Conseil général de la Vienne ügyben hozott ítélet 20. pontját és a Lucchini-ügyben hozott ítélet 44. pontját).

21 A jelen esetben nem ez a helyzet áll fenn.

22 Az arra vonatkozó bizonytalanság, hogy a nemzeti bíróság a Bíróság által valamely irányelv értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre adott választ követően értelmezheti-e a Bíróság által kimondott elvek tiszteletben tartása mellett (lásd ebben az értelemben a C-397/01–C-403/01. sz., Pfeiffer és társai egyesített ügyekben 2004. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-8835. o.] 113–116. pontját, valamint a C-212/04. sz. Adeneler-ügyben 2006. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-6057. o.] 110–112. pontját) a nemzeti jogot e válasz alapján, nem befolyásolja a Bíróság azon kötelezettségét, hogy határozzon e kérdésben. Minden más megoldás ugyanis összeegyeztethetetlen lenne a Bíróságnak az EK 234. cikkben elismert hatáskörei céljával, amelyek lényegében a közösségi jog nemzeti bíróságok általi egységes alkalmazásának biztosítását szolgálják (a C-461/03. sz. Gaston

Schul Douane-expediteur ügyben 2005. december 6-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-10513. o.] 21. pontja és a C-344/04. sz., IATA és ELFAA ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-403. o.] 27. pontja).

23 Ebből következik, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elfogadható.

Az ügy érdeméről

24 A Bundesverband, a spanyol és az osztrák kormány, valamint az Európai Közösségek Bizottsága szerint az irányelv 3. cikkének (3) bekezdése egyértelműen megállapítja, hogy a fogyasztó nemcsak a hibás fogyasztási cikk térítésmentes kijavítását, hanem adott esetben annak térítésmentes kicserélését is követelheti. A térítésmentességre vonatkozó kötelezettség elválaszthatatlan egész, amelynek célja, hogy óvja a vevőt azon pénzügyi teher veszélyétől, amely visszatarthatná jogai érvényesítésétől.

25 A német kormány észrevételezi, hogy az irányelv szövege nem rendezi azon kérdést, hogy az eladó valamely hibás fogyasztási cikk kicserélésekor kártalanítást követelhet-e annak használatáért. Hangsúlyozza, hogy rendszertani szempontból az irányelv tizenötödik preambulumbekezdése egy egészen általános jogelvet fejez ki, amely a tagállamok hatáskörébe utalja azon kérdés szabályozását, hogy milyen esetekben köteles a fogyasztó térítést fizetni a fogyasztási cikk használatáért.

26 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerint az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért.

27 Az irányelv 3. cikkének (2) bekezdése felsorolja a fogyasztónak az átadott hibás fogyasztási cikk esetében az eladóval szemben érvényesíthető jogait. Először is a fogyasztó követelheti a fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának helyreállítását. E helyreállítás lehetetlensége esetén másodszor is kérheti a vételár leszállítását vagy a szerződés felbontását.

28 A fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának helyreállítását illetően az irányelv 3. cikkének (3) bekezdése pontosítja, hogy a fogyasztó követelheti az eladótól a fogyasztási cikk térítésmentes kijavítását vagy térítésmentes kicserélését, kivéve ha ez lehetetlen vagy aránytalan.

29 A német kormány úgy érvel, hogy mind a Bizottság által előterjesztett, a fogyasztási cikkek adásvételéről és a kapcsolódó jótállásról szóló 96/C 307/09. sz. európai parlamenti és tanácsi irányelvjavaslatban (HL 1996. C 307., 8. o.), mind a 98/C 148/11. sz. európai parlamenti és tanácsi módosított irányelvjavaslatban (HL 1998. C 148., 12. o.) szereplő szöveg a szóban forgó fogyasztási cikk „térítésmentes kijavítására" vagy „kicserélésére" korlátozódott. A csere pénzügyi következményeiről való hallgatásból kiderül, hogy a használat ellenértéke megtérítésének kérdését nem kívánták szabályozni az irányelvben.

30 Mindazonáltal nem bír jelentőséggel e körülmény, mivel a „térítésmentes kijavítás vagy kicserélés [helyesen: térítésmentes kicserélés]" megfogalmazás került be a Tanács által az irányelv elfogadására tekintettel 1998. szeptember 24-én elfogadott 51/98/EK közös álláspontba (HL C 333., 46. o.), valamint a végső szövegbe is, amely mutatja a közösségi jogalkotónak a fogyasztóvédelem erősítésére irányuló akaratát.

31 Magát a „térítésmentesség" fogalmát az irányelv 3. cikkének (4) bekezdése határozza meg, miszerint az „magában foglalja a fogyasztási cikk szerződésszerű állapota

helyreállításának szükséges költségeit, különösen a postaköltséget, a munkadíjat és az anyagköltséget". A közösségi jogalkotó által alkalmazott „különösen" határozószó használatából következik, hogy e felsorolás csak példálózó, nem pedig kimerítő jellegű.

32 A német kormány által említett körülmény, amely szerint a fogyasztónak nyújtott jótállásra vonatkozó egyezséget érintő 1999. március 18-i „parlamenti és tanácsi" egyeztető bizottsági ülésről szóló C/99/77. sz. sajtóközlemény megszorítóan határozza meg a „térítésmentes" kifejezést, e tekintetben nem bír jelentőséggel. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis, ha a Tanács jegyzőkönyvében szereplő nyilatkozat semmilyen formában nem jelenik meg a másodlagos jog rendelkezésének szövegében, akkor az az említett rendelkezés értelmezéséhez sem használható fel (lásd különösen a C-292/89. sz. Antonissen-ügyben 1991. február 26-án hozott ítélet [EBHT 1991., I-745. o.] 18. pontját és a C-402/03. sz., Skov és Bilka ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-199. o.] 42. pontját).

33 Így mind az irányelv szövegéből, mind a vonatkozó előkészítő munkákból is kitűnik, hogy a közösségi jogalkotó az ezen irányelvben biztosított fogyasztóvédelem alapvető összetevőjének szánta a fogyasztási cikk szerződésszerű állapota eladó általi helyreállításának térítésmentességét.

34 Ezen, az eladóra háruló, a szerződésszerű állapot helyreállításának térítésmentességére irányuló kötelezettség, amely akár a hibás fogyasztási cikk javítása, akár kicserélése formájában történik is, a fogyasztót azon pénzügyi terhek veszélyétől kívánja megvédeni, amint azt a főtanácsnok az indítványa 49. pontjában kiemelte, amely e

védelem hiányában visszatartaná őt a jogai érvényesítésétől. A térítésmentesség ezen, közösségi jogalkotó által kívánt biztosítása azt jelenti, hogy az eladó mindenféle pénzügyi követelése kizárt a szerződés szerinti fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának helyreállításakor felmerült kötelezettsége teljesítésének keretében.

35 Ezen értelmezést az is megerősíti, hogy a közösségi jogalkotó az irányelv 3. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében kifejezte akaratát a fogyasztó hatékony védelemének biztosítására. E rendelkezés pontosítja ugyanis, hogy a kijavítást vagy kicserélést nemcsak ésszerű határidőn belül, hanem a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül kell elvégezni.

36 Ezen értelmezés az irányelv célkitűzésének is megfelel, amely – amint az első preambulumbekezdéséből következik – a fogyasztóvédelem magas szintje elérésének biztosítása. Amint az az ugyenezen irányelv 8. cikke (2) bekezdéséből következik, az utóbbi a legkisebb szintű védelmet írja elő, és a tagállamok a közösségi jogalkotó által előírt biztosítékok sérelme nélkül elfogadhatnak szigorúbb rendelkezéseket.

37 A német kormány ezen értelmezéssel szemben felvetett egyéb érvei nem kérdőjelezik meg ezen értelmezést.

38 Egyrészt az irányelv tizenötödik preambulumbekezdése jelentőségét illetően, amely lehetővé teszi a hibás fogyasztási cikk fogyasztó általi használatának figyelembevételét,

meg kell jegyezni, hogy a hivatkozott preambulumbekezdés első része a fogyasztó részére történő „visszafizetésre” hivatkozik, míg a második része „a szerződés felbontásának részletes szabályaira” utal. E megfogalmazás megfelel a német kormány által is hivatkozott, a tanácsi közös álláspontban használt megfogalmazásnak.

39 E terminológiából egyértelműen kiderül, hogy a tizenötödik preambulumbekezdésben szereplő feltételezés a szerződésnek az irányelv 3. cikke (5) bekezdésében szereplő felbontásának esetére korlátozódik, amely esetben a kapott előnyök kölcsönös visszaszolgáltatására irányuló elvet alkalmazva az eladó köteles visszatéríteni a fogyasztó részére a fogyasztási cikk árát. A német kormány érvelésével ellentétben a tizenötödik preambulumbekezdést nem lehet olyan általános elvként értelmezni, amely feljogosítja a tagállamokat arra, hogy valamennyi, általuk kívánt helyzetben – ideértve az irányelv 3. cikke (3) bekezdése alapján benyújtott, kicserélésre irányuló egyszerű kérelmet is – figyelembe vegyék a hibás fogyasztási cikk fogyasztó általi használatát.

40 Másrészt a német kormány állítását illetően, amely szerint a hibás fogyasztási cikk kicserélése révén pénzügyi ellentételezés fizetése nélkül új fogyasztási cikket szerző fogyasztó jogalap nélkül gazdagodik, emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerint az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért.

41 Amennyiben az eladó hibás fogyasztási cikket szállít, nem teljesíti megfelelően az adásvételi szerződésben vállalt kötelezettséget, tehát helyt kell állnia e hibás teljesítés következményeiért. A fogyasztó, aki a maga részéről a vételárat megfizette, és ezzel szerződéses kötelezettségét megfelelően teljesítette, a hibás fogyasztási cikk helyett

kapott új fogyasztási cikkel nem gazdagodik jogalap nélkül. Csupán később kapja meg azon, a szerződés rendelkezéseinek megfelelő fogyasztási cikket, amelyet már eredetileg is kapnia kellett volna.

42 Egyébiránt az eladó pénzügyi érdekeit védi egyrészt az irányelv 5. cikkének (1) bekezdése szerinti kétéves elévülési idő, másrészt pedig az irányelv 3. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében szereplő azon lehetőség, hogy elutasítsa a fogyasztási cikk kicserélését, ha az ilyen orvoslás aránytalannak bizonyul, mert számára ésszerűtlen költségeket okoz.

43 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az irányelv 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az eladó számára – aki a szerződésnek meg nem felelő, hibás fogyasztási cikket értékesített – lehetővé teszi, hogy a hibás fogyasztási cikk új fogyasztási cikkre való cseréjéig tartó használatának az ellenértékét követelje a fogyasztótól.

A költségekről

44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az eladó számára – aki a szerződésnek meg nem felelő, hibás fogyasztási cikket értékesített – lehetővé teszi, hogy a hibás fogyasztási cikk új fogyasztási cikkre való cseréjéig tartó használatának az ellenértékét követelje a fogyasztótól.

Aláírások